

DŘEVO SĚ LISTEM ODIEVÁ

(Videň 4558, fol. 24b—25a)

Dřevo sĕ listem odievá,
slavíček v keřku spievá.
Máji, žaluji tobĕ
a mĕcĕ srdce ve mdlobĕ.
Zvolil sem sobĕ milú,
ta tře mé srdce pilú.
Pila hřeže, ach bolí,
a tvójt' budu, kdeť sem koli.
Srdĕčko, divím sĕ tobĕ,
že nechceš dbáci o sobĕ.
Tvá radost, vešelĕ hyne
pro tu beze jmene.

Ačť bych já ji zmenoval,
mnohýt' by mĕ štrafoval
15 a řka: „Proč ty tak slúžíš?
Cemu sĕ milostí chlubiš?“
Neustavičný milovník
jako u cesty hřeřpík:
k čemu sĕ koli přičiní,
20 a tomu všemu uškodí.
Ktoť sem, tenž nosímť pilu:
ját' mám najkraší milú,
tét' nikomu nepoviem,
sámť ji s mým srdĕccem
viem.

25 Viera vieře pomáhá:
kdeť sú dva sobĕ věrna —
on jí a ona jemu —,
nepoviedaj třeciemu.
Mnohýt' sĕ rád honosí,
30 ten tajemství pronosí.
Ach naň, zlýt obyčejť jmá!,
nepřejtež mu, ktoť jeho zná.
Poniž on vás tak hanie,
prosímť vás, panny i panie,
35 přezdiec jemu: „Ruší nás,“
vyščěrčmež jeho pryč od
nás!

SLÓVCE M

<p>Srdce, netuž, nelzeť zbýti, pravímť cele, aniť se jest lze ukryti již veselé. 5 Tot' pravím: Za utěšení</p>	<p>Jestiť jí milo slúžiti, ač z milosti, anať dá dobrým požití vždy v radosti. Tot' pravím: Za utěšení 2 mněť v světě milejšie nenie, a za toť mám, než to mé milé slóvce M, jenž panuje v srděčku mém, 10 a v tomt' se znám.</p>
<p>5</p>	<p>3</p>
<p>mněť v světě milejšie nenie, a za toť mám, než to mé milé slóvce M, jenž panuje v srděčku mém, 10 a v tomt' se znám.</p>	<p>mněť v světě milejšie nenie, a za toť mám, než to mé milé slóvce M, jenž panuje v srděčku mém, 3 a v tomt' se znám.</p>
<p>0</p>	<p>0</p>
<p>Ač pod nebem jest stvoření, nerozomím, rózě, jiný květ nic nenie, toť směle diem. 15 Tot' pravím: Za utěšení</p>	<p>Rač to v svém srdci zavřěti, než bez smiechu, ež mně jiné nelze mieti za útěchu. Tot' pravím: Za utěšení mněť v světě milejšie nenie, a za toť mám, než to mé milé slovce M, jenž panuje v srděčku mém, a v tomt' se znám.</p>
<p>5</p>	<p>3</p>
<p>mněť v světě milejšie nenie, a za toť mám, než to mé milé slóvce M, jenž panuje v srděčku mém 20 a v tomt' se znám.</p>	<p>mněť v světě milejšie nenie, a za toť mám, než to mé milé slóvce M, jenž panuje v srděčku mém, 50 a v tomt' se znám.</p>
<p>40</p>	<p>40</p>

Tedyť poviem otevřeně:
 V tvět' službě sem!
 Aniť změním do skončeme
 mé milé M.
 45 Tot' pravím: Za
 utěšení
 mněť v světě milejšie nenie,
 a za toť mám,
 než to mé milé slóvce M,
 jenž panuje v srděčku
 mém, 50 a v tomt' se
 znám.

ZÁVIŠOVA PÍSEŇ

Jižť mne vše radost ostává,
jižť mé vše útěchy stanú,
srdce v túžebné krvi plavá,
to vše pro mú milú žádnú.
5 Svýma zraky skrzě očko
silněť stříelě v mé srděčko
bydlímť u plamenné túze.
Muoj život v túhách nemáhá,
to vše jejie krása drahá
10 silněť mě k tomu připúzie.
Srdce bolí,
silně ve krvi plavaje,
žádaje,
žádná, tvé milosti, ač sě může státi.
15 Jáť nikoli
živ nebudu na dlúžě
v té túžě,
kdyžť sě zmilitká neráčí smilovati.
Túhať mě po nie, kdyžť na ni
zpomanu,
20 div, žeť kdy nesplanu
omdleje v túhách stanu,
já pro ni u mé mladosti žalostivě
zahynu.
Totť mé nešťětie, že byvše v radosti
i mám smutka dosti od nevěrné
milosti.
25 Ach žalosti, chodím smutný,
vzdychaje pro mú nevinu!
Jižť mé zpíevanie
přestane nynie,
pyčtež mne, panny, i vy, šlechetné
panie,
žeť mi jest zahynúti pro milování.
30 Sluněčko vzhodí,
zářě vychodí,
má zmilitká v mém srděčku vévodí,
silněť mi na mé mysli uškodí,
ač sě, žádná, nesmiluje.
35 Bych měl na všem světě koho,
jenžť by mi pomohl túžiti,
měl bych utěšenie mnoho,
chtělť bych mu s věrú slúžiti.

Jakož fénix oheň nietí,
40 tu kdež chce svú mladost vzieti,
v ohni' vzhoří v silné moci,
takéž muoj kvietek žádúci
túžebný plamen horúci
v srdci nietí ve dne v noci.

45 Z mé mladosti
jenž srdci túhy přeji,
nesměji
pro zlých lidí strach nikomému
zjeviti.

V téjt' žalosti,
50 již nosím na útrobě,
ve mdlobě,
najakraššie žádná, pro tě mi zahynúti.
Zbožnýt' má radost, a já v túhách
vadnu,

to vše pro mú žádnú,
55 sám sebú nic nevládnú,
pohřiechu nemámt' nikdy nižádného
utěšenie.

Tot' jest má núze, ach hrozný osude,
ktož tebe nezbude, tent' žalosti
nabude.

V svém srdéčku, žádná, pro tě já
mám túžebné myšlenie.

60 Mého túženie
nemám umenšenie,
pyč mne povětríe, pyč mne všecko
stvořenie,
karbunkul, zafier i vše drahé
kamenie,
slunečné kvietie

65 i vše na světě,
pyč mne lilium, pyč ruože
přestkvúcie,
chcet' mi má zmilitká život odjieti,
ač se neráci smilovati.

Orel divnú vášni mievá:
70 své děti v slunce obrátí,
tu' je v té horkosti zhřievá,
davt' jim v tu světlost hleděti.
Kteréž jasně vzřieti nemuož
v slunce, tot' sobě nespomuož,
75 ihned je z hniezda vyvrátí.
Takým orlem nazývám ji,
pro nižt' srdcem v túhách lkaji,
strach mne, žeť mi život ztratí.

Ach, mé očko,
80 má útěcho, má radost,
pro světlost,
jíž má najkrašší svietí, musím túžiti!

Mé srdéčko
se leká bez přestání
85 spadenie,
jakžto orel spadna, tu' mu jest strach
mieti.
Jakžto lev, když koli svým hlasem
zúpí,
své dietky vykúpí,
ihned' jich smrt odstúpí,
90 takéž já lekám se smrti žádajě
promluvenie.
Labut, divný pták, zpívá umieraje,
také já, smutný žák, umruť v tühách
zpievaje
pro mú milú žádnú, když neráči
přieti smilováníe.
Ach auvech, má milá,
95 již si mě umdlila!
Ještě by mě od smrti vykúpila,
by se mnú jedinké slóvce
promluvila.
Slunéčko stkvúcie,
ruože světlúcie,
100 srdce i tělo dávaji v tvoję ruce,
duši mú Bohu milému poruče,
ač mne neráčíš živiti.

Ach, mé očko,
80 má útěcho, má radost,
pro světlost,
jíž má najkrašší svietí, musím túžiti!
Mé srdéčko
se leká bez přestánie
85 spadenie,
jakžto orel spadna, tu' mu jest strach mieti.
Jakžto lev, když koli svým hlasem zúpi,
své dietky vykúpi,
ihned' jich smrt odstúpi,
90 takéž já lekám se smrti žádaje promluvenie.
Labut, divný pták, zpievá umieraje,
také já, smutný žák, umruť v túhách zpievaje
pro mú milú žádnú, když neráci prieti smilovánie.
Ach auvech, má milá,
95 již si mě umdlila!
Ještě by mě od smrti vykúpila,
by se mnú jedinké slóvce promluvila.
Slunéčko stkvúcie,
ruože světlúcie,
100 srdce i tělo dávaji v tvoję ruce,
duši mú Bohu milému poruče,
ač mne neráciš živiti.